ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΜΗ ΜΕ ΠΕΤΑΣ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΩΣΕ ΜΕ

Παραμονές Χριστουγέννων. Οι ετοιμασίες για την υποδοχή της αγαπημένης γιορτής είναι στα φόρτε τους. Ψώνια, στολισμοί, δώρα, οι κουζίνες γιορτάζουν ψήνοντας μελομακάρονα, δίπλες και κουραμπιέδες. Χριστουγεννιάτικα δέντρα πηγαινοέρχονται στους δρόμους φορτωμένα είτε σε κάποια πλάτη, είτε σε κάποια αμάξια, σε μηχανές, όπως μπορεί ο καθένας. Τα παιδιά αγοράζουν τα καινούρια τους τρίγωνα ελπίζοντας ότι φέτος οι άνθρωποι θα είναι πιο γενναιόδωροι ακούγοντας τα κάλαντα. Οι εκκλησίες προετοιμάζονται εδώ και σαράντα μέρες με όμορφες ακολουθίες και ύμνους να υποδεχθούν τη γέννηση του Θεανθρώπου. Η ελπίδα γεννιέται. Ο ουρανός χαμογελάει. Οι καρδιές χτυπάνε χαρμόσυνα σαν μικρές καμπανούλες. Έτσι και οι καρδούλες στο σπίτι της οικογένειας Δουκάκη χτυπούν με το ρυθμό των Χριστουγέννων.

…. Σε κάποιες τέτοιες περιπτώσεις η αγάπη βρίσκεται σε πολύ λεπτή ισορροπία με τη διαστροφή. Λίγο να ξεφύγεις από τα όρια χάνεις την ελευθερία της αγάπης και εγκλωβίζεσαι στη φυλακή της διαστροφής σου. Ο Νίκος και η Θάλεια δυστυχώς κατάφεραν να ξεφύγουν από τα όρια.

.... Η αγάπη έχει ανήθικη πλευρά; Όχι. Η ανηθικότητα είναι ζευγάρι με τη διαστροφή. Υπάρχει καταστροφική αγάπη; Όχι. Η αγάπη είναι αγάπη. Δεν μπορεί να είναι ούτε διαστροφή ούτε καταστροφή. Η αγάπη δεν χειρίζεται τους ανθρώπους, τους προστατεύει. Αν ο άνθρωπος μπορούσε να αντιληφθεί έστω και στο ελάχιστο, ότι μέσα από την αμαρτία αυτό που αναζητάει είναι η αποδοχή και η αγάπη, θα μισούσε την πράξη της αμαρτίας και θα στρεφόταν στην ορθή αναζήτηση της αγάπης.

Ο Θοδωρής ξύπνησε το απόγευμα. Το ίδιο βαρύς όπως ήταν το μεσημέρι της είπε ότι θα βγει έξω γιατί πρέπει να δει κάποιους εργάτες του να συνεννοηθεί για μια δουλειά. Ούτε την κοιτούσε, ούτε σημασία της έδωσε. Άνοιξε την πόρτα και έφυγε. Η Σοφία έκλεισε τα μάτια προσπαθώντας να βρει ένα λόγο, ένα στήριγμα να της δώσει δύναμη. «Η υπομονή είναι αρετή. Με την υπομονή βρίσκεις το δίκιο σου. Να έχεις υπομονή με τους ανθρώπους και με τις καταστάσεις που αυτοί δημιουργούν». Αυτά ήταν τα λόγια του παππού της. Της τα έλεγε από μικρή που ήταν. Όχι ότι τώρα είχε μεγαλώσει. Ήδη είχε πάρει δύναμη στην ανάμνησή τους. Υπομονή. Πήρε το κέντημα της και σιγοτραγουδώντας ένα τραγούδι χαμογελούσε και άρχισε να κεντάει.